

At være tro

Der er en nøje sammenhæng mellem de hellige bibeltekster vi skal høre ved gudstjenesten 3. søndag i advent.

I læsningen fra Pauli første brev til korinterne lyder det:

"Således skal man se på os: som Kristi tjenere og husholdere over Guds hemmeligheder! Af husholdere kræves nu i øvrigt at de findes tro."

Ordet husholder er en oversættelse af det græske Oikonomos, dvs. en der forvalter en andens værdier. De danske ord økonom og økonoma er begge oversættelser af dette græske ord.

De værdier, der forvaltes, er altså "Guds hemmeligheder." Men det ord, som i den danske oversættelse kaldes "hemmeligheder", kunne lige så godt oversættes med "mysterier" og "sakramenter", altså især

vor kirkes to centrale hellige mysterier og sakramenter: Den hellige dåb og den hellige nadver.

Når man bliver døbt i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, så bliver man Guds barn og Kristi tjener. Man bliver husholder over Guds hemmeligheder, Guds sakramenter. Derfor skal man lade sine børn blive indviede til Guds hemmeligheder ved dåben, og man skal opdrage sine børn til at modtage deres himmelske rejsemad ved alterbordet. Intet er vigtigere, thi derved er man Guds husholder, som skal findes tro.

Herved kommer vi til evangelieteksten om Johannes døberen. Han var netop en, som på denne vis var tro.

Han var ikke et siv som svajer for vinden, han var ikke en der fandt på undskyldninger for at flyde med strømmen og indpasse sig efter tidsånden.

Nej, han var den tjener, som blev fundet tro og som gjorde sin pligt. Og således har kirken altid en Johannes-døber-gering at udføre.

I dåben døbes vi, som Paulus siger, ved dåben til døden.

Thi kun ved at dø med ham på korset kan vi også opstå med ham til evigt liv. Dåbens hemmelighed, dåbens hellige mysterium, er altså, at vi i dåben gøres til ét med Kristus, således at vi, ved hans soningsdød, får vore synders forladelse.

Og nadverens "hemmelighed", nadverens hellige mysterium, nadverens sakramente er, at den, så længe vi lever i denne verden, er vores hellige rejsemad. Dvs. det nådemiddel hvormed vi, under vor vandring her på jorden, igen og igen gøres til ét med Jesus Kristus og derved – ved mysteriets inderste hemmelighed – til en del af den treenige Gud.

Det er disse hemmeligheder, vi som kristne er husholdere over.

Og hvad forventer Gud så på den anden side af os? Ja, det siger Paulus så klart og tydeligt, som det kan siges. Han siger:

"Af husholdere kræves det nu i øvrigt at de skal findes tro."

Stærkere og klarere kan det ikke siges.

Vi skal findes tro, dvs. at vi skal tro og at vi skal være trofaste. Og det er kristeligt set et og det samme.

At tro er ikke en psykologisk anstrengelse eller en følelsesmæssig ophidselse. Disse ting kan måske være en følge af troen, men de er ikke troen selv.

Nej, at tro vil alene sige at være trofast.

Det betyder for os at vi skal blive på den plads, hvor vi blev placeret ved vores dåb. Der hvor Guds ord lyder til os. I bøn og i Gudstjeneste. Ved kirken hellige alterbord.